

[Hjortnæs.]

almindelig kontrol med sin hund, ikke må binde den. Hvis det er enkelte hunderacer, der har mest tilbøjelighed til at strejfe om, var det så ikke mere rimeligt at tage under overvejelse helt at forbyde sådanne racer?

Jeg tror, at den højtærede justitsminister er inde på den samme tankegang, idet hans forslag om forhøjelse af hundeaftigten indirekte får folk til at holde mindre hunde. Spørgsmålet er blot, om det vil have nogen særlig betydning for den enkeltes valg af hund. Jeg ville meget hellere, om man havde været i stand til at gennemføre en lovgivning, som helt forbød at holde en hund, som har tilbøjelighed til at strejfe om. Jeg skal dog fuldt ud anerkende, at den foreslåede udvidelse af hundeejersens pligt til at drage omsorg for, at hunden ikke strejfer om, vil virke i positiv retning.

Man må ligeledes kunne kræve af den, som anskaffer sig en hund, at hunden kommer til at leve under for den naturlige forhold. At holde en stor hund inde i byen i en mindre lejlighed kan ikke være naturligt, ligesom det ikke kan være naturligt at lænke den, og en lovgivning, som kræver et mindstemål af plads — eventuelt oprettelse af hundegårde, kenneler, eller hvad man vil kalde dem — til hunde af de større racer tror jeg også ville virke i positiv retning.

Det har altid været naturligt at holde hunde, også store hunde, på landet, og selv om man måske kan få det indtryk, at disse hunde ofte går rundt uden egentligt opsyn — i parentes bemærket: landboerne har jo sjældent tid til en sådan opgave som at underholde en hund — er der ingen tvivl om, at der specielt på landet er et meget nært og smukt forhold mellem familie og hund. Selv om hundene almindeligvis går frit omkring, tror jeg, at landboerne står helt bag justitsministeren, når han nu kræver, at omstrejfen skal forbydes hele året, og at man ikke skal kunne klare frisag ved en ansvarsforsikring, men kan forvente en klækkelig bøde, hvis omstrejfen finder sted.

Jeg er sikker på, at det er populære ændringer, justitsministeren foreslår i lov om hunde, og jeg tror også, at man gennem den mere positive lovgivning kan medvirke til at nedsætte de mange hundeeffald på andre dyr og til, at ingen anskaffer sig hund uden at give den sunde og naturlige betingelser at leve under, så den kan leve op til sit renommé: at være menneskets bedste kammerat.

Jeg ville ønske, at vi kunne gennemføre en lignende lov vedrørende katte, for nok er tallene for mishandlinger af hunde chokerende, men vær sikker på, at de er meget små i forhold til antallet af mishandlinger af katte. Men det nytter vel ikke at tale om dette, og jeg skal derfor slutte med at sige, at der i lovforslaget, som det her foreligger, er foretaget så store positive forenklinger og klare forbedringer, at dette alene berettiger forslaget fremsættelse og vedtagelse; men kan vi under den kommende udvalgsbehandling nå frem til en mere positiv lovgivning for at nå de stillede mål, vil jeg hilse det med glæde.

Ejner Kristensen: Man kan vel, når man sammenligner dette lovforslag med så mange andre, der behandles i det høje ting, komme til den opfattelse, at lov om hunde hører til de mindre betydningsfulde lovgivningsområder, og det er naturligvis rigtigt. Alligevel er det vel således, at paragraffer og bestemmelser i lovgivningen, der griber ind i forholdet mellem en hund og dens herre, i virkeligheden berører særdeles mange hjem landet over.

Hunden har jo fra gammel tid som husdyr stået i et særligt forhold til menneskene på grund af sine mange gode egenskaber såsom klogskab, trofasthed, hengivenhed, og hvad man ellers kan nævne, alt sammen egenskaber, som har gjort den særdeles velegnet til at være menneskets gode tjener som vagthund, som brugsdyr af forskellig art eller som rent og skært selskabsdyr for mennesker i alle aldre. Det er vel ikke for meget sagt, at i mange hjem betragtes en